

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Afgelopen zondag was de eerste zondag in de tijd van Advent. *Advent* betekent: *komst, aankomst*. Het is de tijd waarin mensen zich, met meer nadruk dan anders, voorbereiden op de komst van Jezus Christus in de wereld.

Die eens in de wereld gekomen is (wat we met Kerst vieren) en die eens weer komen zal, maar dan definitief.

Vanwege dat ééns opnieuw naar de wereld komen van Jezus zijn de dagen van Advent bij uitstek een tijd van *verwáchten*, wat zeg ik: van *verlángen* naar zijn komst.

Het is te hopen dat dat verlangen, dat die verwachting ons in *bewéging* zet: en dan beweging in de zin dat we *op zoek gaan naar een hemel die ópenscheurt*.... en dat we ook daarom bidden: "*Scheur toch de wolken weg, en kom!*"

Door de éérste christenen werd het uitblijven van Jezus' komst heel anders beleefd dan wij dit vandaag de dag doen: hun verwachting was daarover echt gespannen.

Wat veroorzaakt werd door het punt dat Jezus – volgens hen – elk ogenblik kómen kon, zij dachten wat dit betreft aan een periode van maanden, of hoogstens enkele jaren.

In ieder geval hielden zij géén rekening met vele eeuwen, laat staan met meer dan 2000 jaar....

Maar toen Jezus' definitieve komst naar de wereld uitbleef kregen zij door buitenstaanders allerlei vrágen naar hun hoofd geslingerd: "Hebben jullie nu al enig idee wannéér Hij komt?" En: "Waar blijven jullie nou met die belofte van zijn komst?"

Hierdoor gingen zij naar verklaringen zoeken, vooral ook om hun gelóóf te kunnen behouden.

Want: net zoals wij vandaag, en naar mijn idee zeker in deze crisistijd, kenden ook zij de hunkering dat het hele bestaan ééns – zou je kunnen zeggen : omgezet wordt; dat het leven dan werkelijk helemaal goed en gaaf wordt.

De mensen die indertijd het uitblijven van de komst van de Heer ter discussie stelden, blijken trouwens niet uniek te zijn.

Ook tegenwoordig stellen veel mensen deze vraag: 'Hoe is het toch mogelijk dat met de komst van Christus het koninkrijk van God aan de ene kant al in deze wereld is gekómen, terwijl – aan de andere kant – ook wij zijn komst nog steeds verwáchten.

Zou er dan dus toch niets veranderd zijn?

Ik denk - eerlijk gezegd - dat ook wij er soms wel eens aan twijfelen: dat God óóit tot zijn doel zal komen. Dat ook wij, net zoals de eerste christenen, ook bang zijn dat ons verwachten, dat ons hopen daarop op een gegeven moment een illusie zal blijken te zijn.

En toch blijven we – dwars tegen de chaos en de verwarring van de wereld in – vol verwachting naar de Advent, naar het komen van God uitzien!

Ondanks alle catastrofes in de geschiedenis... ondanks het feit dat de wereld verdééld is, we blijven reikhalzend uitzien naar Zijn komst....

Wat we durven blijven doen **omdat de belofte van Gods komst tot redding van de wereld de centrale boodschap van de Bijbel is.**

Met andere woorden: dat het bij God hóórt om te komen: juist op die momenten dat alles dónker is en er geen licht en uitzicht meer lijkt te zijn, **dat – juist wanneer de nood het hóógst is – dat Zijn redding dan nabij is.**

Maar goed: blijkbaar blijkt het zo te zijn dat de tijd voor Gods definitieve komst nog niet 'vol' is. Waardoor het wachten en hopen daarop ook voor ons soms lang, ja *te lang* duren kan, hoewel het echter **misschien ook wel een zégen is dat God zoveel gedúld met ons heeft**, geduld met de héle wereld.

Zouden wij trouwens kunnen helpen Gods komst te verháásten?

Bijvoorbeeld vanuit de gedachte dat, zoals de dichteres Henriëtte Roland Holst het eens verwoordde: **"de zachte krachten zéker zullen overwinnen"...**?

Daar mag je om bidden. Maar is het niet zo **dat bidden óók moet leiden tot dáden?**

Tot daden in de richting van vrede en gerechtigheid?

Ons wachten op de definitieve komst van Jezus naar de wereld wordt wel eens vergeleken met een strijd die aan de ene kant al beslist **is** en aan de andere kant **nog moet worden afgewikkeld.**

Op dat moment dat God dan als het ware een beslissende spróng maakt: de sprong om die kloof tussen de huidige wereld en die toekomstige wereld te overbruggen.

Wanneer dat moment zal aanbreken, weet niemand. Dat moment ligt besloten in Gods geduld en ook wat dit betreft **heeft Hij geduld met ons.**

En God hééft dit geduld misschien wel opdat iederéén die tijd van verwachten ook zal gebruiken om (zou je kunnen zeggen): **naar God tóe te leren denken**, door je af te vragen: 'Hoe zal ik U ontvángen? Hóe wilt Gij zijn ontmoet? God wil immers mensen die zich in vrijheid tot Hem keren.

Dit mogen we heel persóónlijk nemen: God geeft aan ieder van ons de tijd om te leren met Hem te wándelen, zodat wij ons gereed kunnen maken. Gereed maken voor die wereld waar gerechtigheid en vrede definitief wónen zullen. Voor die nieuwe wereld waarover Hanna en Maria al zongen, door Huub Oosterhuis aldus verwoord,

Dat: **zijn ontferming, van geslacht op geslacht
komt over allen die Hem bekennen.**

**Hij verzamelt zijn kracht, heft zijn armen omhoog,
breekt de plannen van de hoogmoedigen,
haalt de tirannen neer van hun tronen,
richt de vernederden op. (...)**

Ja, God gedenkt zijn ontferming: de belofte aan onze voorouders, aan wat Hij heeft toegezegd, niet alleen aan Abraham en Sara en hun kinderen, maar ook, tot en met vandaag: **aan ons!**

Amen.

